

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

... Và qua ngày hôm sau, Tư Cầu lên Cần Thơ để sang xe đi thẳng về Châu Đốc. Sau khi xuống xe lỏi, Tư Cầu ôm gói quần áo bao bằng giấy dầu, đứng xớ rớ trước cửa rào làm bằng cây mì sống, lá mọc xanh um. Một con chó con nghe động chạy xổ ra sủa vang rân và tiếp theo đó, một thiếu nữ độ mười tám

tuổi, mặc bộ đồ bà ba đen bằng hàng Tàu Châu hót hải chạy ra la cản con chó. ... Và khi thấy có một thanh niên lạ mặt đứng trước cửa rào, cô gái đứng khựng lại. Tư Cầu vội lên tiếng hỏi:

- Dạ đây có phải là nhà của chú Bảy hông cô?

Cô gái khẽ gật đầu:

- Phải... mà chú hỏi thăm tía tui có việc chi?

Tư Cầu mừng rỡ hỏi nôm tới:

- Chú Bảy có ở nhà hông cô?

Cô gái có vẻ ngần ngừ:

- Tía tui đi xóm rồi... mà chú kiếm tía tui có việc chi...

Tư Cầu không trả lời câu hỏi lặp lại đó mà nheo mắt nhìn cô gái một hồi rồi kêu lên:

- Ý thôi, tui nhớ ra rồi! Xin lỗi cô... cô đây có phải là con của chú Bảy phải hông?

Câu hỏi có vẻ ngỡ ngẩn của Tư Cầu làm cô gái phì cười:

- Dạ phải, tui là con của... tía tui.

Tư Cầu "ờ" một tiếng rồi rụt rè hỏi thêm:

- Nói vậy chú Bảy đi vắng hờ cô?... Mà cô có biết chừng nào chú dìu hông cô?

- Dạ không.

Thấy cô gái đứng lựng khựng ở đó chớ chưa chịu mở cửa rào, Tư Cầu đâm ra xèn lèn. Anh ta cúi đầu ngó xuống luống bông tí ngọc nở đỏ tươi dọc theo hàng rào. Vừa lúc ấy thiếm Bảy ở trong nhà te te chạy ra. Thiếm đến đứng một bên con gái rồi đưa mắt háp háp nhìn Tư Cầu. Anh ta vội ú ớ lên tiếng chào hỏi nhưng thiếm Bảy đã quay qua hỏi con:

- Ai vậy Thắm?

Thắm (tên cô gái) đáp nhỏ nhỏ:

- Hồng biết nữa má à!

Thiếm Bảy đưa mắt nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân, rồi hỏi con gái thêm:

- Vậy chớ họ muốn hỏi cái gì mà ở trong nhà tao thấy nói láp giáp tự nãy giờ đó?

- Chú đó hỏi tía...

Thiếm Bảy bèn bước lại gần cửa rào hỏi thẳng Tư Cầu:

- Chú em muốn hỏi tía bày trẻ việc chi vậy? Mà chú em là ai mà qua... chưa gặp mặt lần nào hết vậy?

Tư Cầu vội hỏi lại:

- Dạ thiếm đây là... thiếm Bảy...

Thiếm Bảy gật đầu:

- Ờ...

Tư Cầu hăng hái nói một hơi:

- Thiếm chưa có biết cháu chớ chú Bảy quen với cháu nhiều lắm. Cháu gặp chú hồi năm xưa ở trên Nam Vang, sau đó chú dẫn cháu lại nhà của cô Năm bán quán cơm...

Thiếm Bảy mừng rỡ kêu lên:

- Ý chèn đét ơi, tưởng ai chớ chú em mày... nói như vậy qua biết rồi! Có phải chú em mày... chú em mày... có chuyện ạch đụi với cái cô gì đó, rồi chú em mày đi tuốt lên Nam Vang kể gặp tía bày trẻ đây hông?

Tư Cầu vừa gật đầu vừa đáp:

- Phải, phải đó thiếm! Cháu là thằng Tư Cầu gặp chú Bảy ở trên đó thiếm à!

Thiếm Bảy bỗng nhớ trực lại Tư Cầu còn đứng kẹt ở ngoài hàng rào nên réo gọi con gái mở cửa:

- Chèn ơi Thắm! Sao mày để thằng Tư này đứng phơi nắng ở ngoài chút giờ đồng hồ vậy hả? Sao mày hông mở cửa mời thẳng vô nhà?

Tuy hối thúc con gái như vậy, thiếm Bảy cũng vội vàng tiến đến mở cửa rào chớ không đọi cô con gái bước tới.

Còn con Thắm xụ mặt xuống cần nhàn nhỏ:

- Ai biết Tư Năm gì đâu mà biểu người ta mở cửa!

Thiểm Bảy thân mật mời Tư Cầu vô nhà:

- Thôi vô trông ngòi uống nước chơi Tư! Chú Bảy của chú em cũng dìa tới bây giờ...

Trong lúc ấy, con Thắm sượng mặt nên loay quay làm bộ đuổi xua con chó chạy đi chỗ khác. Thiểm Bảy vồn vã hỏi thăm Tư Cầu:

- Bộ chú em mới tới hả?

- Dạ...

- Ôi thôi, tía bây trẻ nhắc nhở chú em hoài hử. Hồi đó ông có gởi một cái thơ lên cho chị Năm ở trên để hỏi thăm chú em mầy và chị Năm chỉ trả lời cho biết là chú em đã đông đi đâu mất biệt. Ôi thôi, ông bắt được cái thơ đó, ông kêu trời kêu đất quá chừng!

Tư Cầu ấp úng nói chen vô:

- Dạ, cháu... dĩa dưới nhà chớ có đi đâu đâu...

- Vậy hả! Ông thì ông tưởng rằng chuyến đó chú em mầy bỏ đi qua Lào qua Xiêm gì!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Dạ, nhớ nhà quá nên cháu dĩa thăm chớ có dám đi đâu nữa...

Thiểm Bảy nhìn Tư Cầu một hồi rồi ngập ngừng hỏi thêm:

- Còn cái chuyện... trai gái gì đó... chắc cũng êm luôn rồi phải không chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Dạ... chuyện đó... cũng êm.

Vừa lúc đó có tiếng chú Bảy nói bô bô ngoài đường:

- Cha, ba con heo dịch vật ủi sạch mấy líp khoai hết! (rồi chú lớn tiếng la rầy) Còn đũa nào mở cửa rào mà lại để toang hoác không đóng lại vậy nè!

Thiểm Bảy vội chạy ra:

- Vô đây mau đi ông! Có thằng Tư tới ở trông kia kìa!

Chú Bảy có vẻ ngờ ngác:

- Thằng Tư nào? Ở trong xóm này có cả trăm ngàn thằng thứ tư...

- Thằng Tư gì mà ông gặp trên Nam Vang đó! Bộ ông lú ruột lú gan hết rồi sao?

Chú Bảy lật ngay cái nón lá xuống hấp tấp chạy vô nhà:

- Ý trời... thằng Tư Cầu! Đâu nó đâu! Sau bà hồng sai sắp nhỏ đi kêu tôi liền...

Tư Cầu cũng ở trong nhà bước ra, tươi cười kêu lên:

- Chú Bảy mạnh giỏi! Cháu đây nè.

Chú Bảy quăng nón lá xuống đất, rồi đứng nhìn sững Tư Cầu:

- Trời ơi... Tư! Sao chú mầy đi đâu biệt tông biệt tích. Chị Năm ở trên chỉ chửi chú mầy biết ghe tàu nào chở cho hết!

- Dạ...

Chú Bảy nghiêng đầu, neho mắt nhìn Tư Cầu:

- Cha, qua coi bộ chú mầy... không được đồ da thắm thịt như hồi trước nữa đạ Tư!

Tư Cầu mỉm cười:

- Dạ bị lo nhiều chuyện quá chú Bảy à!

Chú Bảy liếc xéo anh ta:

- Chắc hồng phải là cái chuyện đàn bà đó chớ?

Tư Cầu rùn vai:

- Ý trời ơi thiếu gì câu chuyện khác nữa đó chú!

- Qua coi bộ chú mầy già hơn trước nhiều đạ!

- Dạ thì mỗi ngày một lớn tuổi.

Thiểm Bảy sốt ruột nói chen vô:

- Thôi ông dất chú Tư vô nhà nói chuyện chớ khách khứa gì mà ông để người ta đứng lựng khựng ở đó hoài vậy!

Chú Bảy gạt đầu níu vai Tư Cầu:

- Vô đây chú em, qua có chuyện muốn nói với chú em lắm.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Dạ cháu đây cũng vậy...

... Vào đến trong nhà, chú Bảy dẫn Tư Cầu đến ngồi ở bộ trường kỷ đặt ở gian giữa. Tư Cầu nhìn bộ ghế đen mun cần ốc sáng ngời, trầm trồ:

- Cha, thứ bàn ghế này ở dưới miệt cháu mắt ráo hết, và nếu có ai còn thì họ cũng đem quăng ngâm xuống mương hết.
- Chắc ở dưới... động lắm phải không Tư?
- Dạ phải... và cũng vì vậy mà cháu mới đông đi như vậy đó bác à.

Chú Bảy định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại quay vô phía nhà trong réo gọi vợ con:

- Bà nó và con Thấm đâu rồi? Khách khứa lại có cả giờ đồng hồ rồi mà tao chẳng thấy có nước nôi gì hết!
- Tư Cầu vội nói:

- Được mà chú, cháu đây chớ bộ... ai lạ hay sao bác! Hồi nãy, đi ngang qua hàng mái dầm ở trước hàng ba, cháu có làm sơ hết một gáo nước mưa rồi bác à!

Thiêm Bảy lộ lên nói với chồng:

- Con Thấm nó đang nấu nước ở dưới đó ông... (rồi thím day qua hỏi Tư Cầu) Từ hồi sáng tới giờ chú em đã có cơm nước gì chưa? Nếu chưa, trong nhà còn ba cái mắm chưng sẵn đó, để qua biểu con Thấm nó dọn cho chú em lót bụng đỡ?

Chú Bảy lên tiếng cự nự vợ:

- Ý trời, chưa gì mà bà khoe sơ ba cái mắm chưng cơm nguội để đem nhử thằng Tư thì... không khéo nó chạy tét!

Tư Cầu mỉm cười nói chen vô:

- Dạ đó là món ruột của cháu đó chú Bảy à! Nhưng hồi ở trên xe cháu có dần bụng hết một ổ bánh mì nên bây giờ cũng còn... lưng lửng chớ chưa thấy đói. Thôi để chiều cháu ăn luôn cũng được.

Chú Bảy sốt sắng hỏi vợ:

- Vậy thì bà lo nấu cơm chiều rút đi! À, biểu nó bắt con vịt xiêm lai, tui để dành tự hôm nay đó đem mần thịt nấu cháo để tui với thằng Tư cụng ly một chuyến coi!

Thiêm Bảy tắt tả chạy vô nhà sau...

Chú Bảy tươi cười quay qua hỏi Tư Cầu:

- Ê chú mày, chiều nay nhậu thả cửa với qua một bữa nghen! Nhậu tối trời tối đất chớ hông phải uống cầm chừng cầm chia làm khách đó nghen!

Tư Cầu vắn vẹo hai bàn tay, rồi áp úng đáp:

- Dạ, cái gì chớ cái đó cháu... dở lắm!

Chú Bảy thờ ra như có vẻ chán nản:

- Thanh niên thời buổi này sao mà bết quá vậy chú em!... Mà dở gì dở thì cũng phải say với qua một chuyến.
- Dạ... chút chút thì được!

Chú Bảy hăng hái nói:

- Ủ thì chút chút! Qua mới đặt được mấy chai rượu bọt ngon lắm! (rồi bác mỉm cười tiếp lời) Đột lập sượng ở chỗ nào qua hông biết, chớ riêng phần qua, qua khoái ở chỗ... được nấu rượu thả cửa mà khỏi phải sợ tây tào cáo tới bắt!

Tư Cầu nhìn chú Bảy lắc đầu:

- Chú như vậy... là ở cửa tiên rồi!

Chú Bảy nhíu mày hỏi lại anh ta:

- Coi, như vậy là thường chớ có gì lạ đâu chú em! Mà qua coi bộ chú em mày có vẻ... bận bịu hay âu lo một chuyện gì phải không? Sắc mặt của chú em mày chao dao và già xọp chớ đâu được như hồi qua gặp chú em mày trên tàu đi Nam Vang... Chuyện gì vậy chú em?

Tư Cầu thở dài:

- Ôi cháu gặp nhiều chuyện lằng nhằng lắm chú Bảy ơi!

Chú Bảy gục gặc đầu:

- Chú em mày khỏi khai, qua cũng đoán chừng chừng là như vậy...
- Sao chú Bảy?

- Có gì đâu: thời buổi này, người còn thanh niên trai tráng như chú em thì làm chi có thì giờ rảnh rang thả rêu trên nầy thăm thằng già nầy! Qua nói như vậy chú em đừng giận, nhưng có chuyện gì đó vậy Tư?

Tư Cầu ngó lơ ra phía trước sân một hồi rồi quay vô đáp:

- Thiệt ra thì cũng có chuyện đụng chạm chút đỉnh ở dưới chỗ cháu ở, và túng cùng quá cháu... đông lên trên

này, trước là thăm chú thiếm, sau là nhờ chú thiếm coi có chỗ mần ăn gì không để cháu... nương nấu tạm một thời gian...

Chú Bảy chận lời ngang:

- Cái đó, chú em khỏi lo. Hồi đó qua nói với chú em làm sao thì bây giờ qua cũng... giữ y nguyên như vậy. Được rồi, công ăn việc làm ở trên này thiếu gì... ruộng rẫy, cá mắm, người có sức vóc và chịu khó như chú em thì lo gì, (rồi bác tươi cười nói tiếp)... mà thử thời chú em cứ ăn no ở không năm này qua tháng kia, qua cũng đủ sức bao cho chú em nữa!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Chú nói như vậy chớ còn đủ tay đủ chân như cháu đây mà làm cái mưng đó coi sao được! Dầu sao, cháu cũng chỉ cần nương nấu ở đây một vài tháng hay một năm là cùng để cho nó yên yên một chút, rồi bỏ đi xứ chớ cháu đâu có tính đi biệt tông biệt tích...

Chú Bảy chận lời:

- Thôi đi chú em ơi! Qua hỏi chú em biết chừng nào mới yên được? Bây giờ tốt hơn hết là chú em cứ kể như mình rập vô sống luôn ở đây đi!

Rồi chú hỏi ngang:

- Ý qua quên chuyện này nữa: chẳng hay chú em ở trên Nam Vang địa dưới rồi có vợ có con gì chưa vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

- Dạ, có mà... kể cũng như không...

Chú Bảy nhướn mắt lên:

- Lại bị ạch đụi vì mấy con lũng nữa phải hông?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Hồng phải như chú nói đâu! Hồi cháu địa dưới ông già ông háp tấp lo vợ cho liền, nhưng sau đó con vợ của cháu bị nạn chết, và cháu ở vậy cho tới bây giờ...

Chú Bảy vui vẻ nói:

- Chuyện này để qua lo vợ cho chú em! Như vậy qua cột chú em ở luôn đây mới được... (rồi chú gạt gù) Phải rồi, người hiền lành như chú em mà đụng phải mấy con ngựa bà trời thì chịu đời sao thấu!

Vừa lúc ấy, con Thấm đi xốt ngang qua hàng ba để ra phía trước cửa rào. Chú Bảy vội kêu giựt ngược nó lại:

- Nè Thấm! Con đi đâu đó hả?

Con Thấm đứng khựng lại ở một bên chái nhà. Nó chưa kịp trả lời thì chú Bảy bắt qua nói với Tư Cầu:

- Con gái lớn của qua đó chú em... Hồi ở trên Nam Vang qua có nói với chú em đó chắc chú em còn nhớ chớ?

Tư Cầu gạt đầu ừ ào cho xuôi theo.

Chú Bảy lại hỏi thêm:

- Từ nãy giờ chú em có gặp nó chưa? Còn hai thằng em nó thì đi học chưa địa...

- Dạ cháu có gặp cô... Hai đây rồi. Hồi nãy cổ ra... mở cửa rào cho cháu đó mà!

Liếc thấy con Thấm cau mày khi nghe câu nói ấy, Tư Cầu vội nói tiếp liền theo:

- Dạ... hồi nãy có thiếm Bảy ra... mở cửa nữa! Dạ có con chó cò chạy xò ra sữa dữ quá may có cô Hai đây cản đuổi nó...

Nói đến đó, Tư Cầu sượng ngang và nín luôn vì vừa nom thấy con Thấm cười tủm tỉm rồi vội ngó lơ sang chỗ khác để giấu mặt đi. Đến lượt chú Bảy lên tiếng hỏi lại con gái:

- Con đi đâu đó hả Thấm?

Cô gái vẫn ngoảnh mặt đi và trả lời nho nhỏ:

- Dạ con lại đăng tiệm mua trà về pha nước...

Tư Cầu vội kêu lên:

- Ý khoan đi mua cô Hai ơi! (rồi anh ta dầy qua nói với chú Bảy) Dạ cháu có mua cho chú một gói trà Nghi Bồi Nhâm thứ nhứt hạng để chú Bảy uống thử coi...

Anh ta bèn tắt tả chạy lại mở gói đồ để trên bộ ván, lôi ra một gói trà khá lớn đoạn đem lên đặt ở trên bàn giữa. Chú Bảy với tay cầm lấy gói trà đưa lên mũi ngửi ngửi rồi tấm tắc khen:

- Cha, thứ này coi bộ... quạu đa! (rồi chú gọi con) Nè Thấm, con cầm lấy gói trà của... anh Tư này vô pha liền một ấm uống thử coi!

Con Thấm hơi ngần ngừ một chút rồi cúi đầu đi thẳng vô, với tay xốt lấy gói trà và biến nhanh ra nhà sau...

Tư Cầu ngồi lại xuống chiếc trường kỷ, hơi dựa lưng vào thành ghế, rồi buột miệng khen băng quơ:

- Cha, cháu coi bộ ở đây êm quá chú Bảy à!

Chú Bảy nheo mắt như để nghe ngóng rồi cười xòa:

- Thì qua đã nói như vậy mà Tư! (rồi chú lại hỏi luôn) Nhưng chú em mày thấy êm... ở chỗ nào hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì... hồi đi trên xe lôi vô đây cháu hỏi thăm anh xe đạp, anh nói ở đây ít khi nghe súng nổ lắm, mà có nghe thì cũng nghe vắng vắng ở xa xa....

Chú Bảy gật gù:

- Phải đa! Chỗ này kể ra thì... hồi đầu mùa tới bây giờ chưa ném mùi giặc giã gì cho lắm. Nhà cửa, dân cư nguyên hiện, bộ đội đôi khi cũng kéo đi ngang qua đây, nhưng họ đi xuống không, nên lần nào cũng có vẻ lặt đặt lắm chứ không có ăn dầm nằm dề ở đây và do đó tây nó cũng chưa vùng này ra...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Phải ở dưới cháu mà cũng êm như vậy thì cháu... khỏe quá!

- Thì bây giờ chú em mày bắt đầu khỏe đây nè!

Tự nhiên, Tư Cầu bắt quay đầu nhìn vô phía nhà sau...

◦ ◦
◦

Tư Cầu ở tại nhà chú Bảy được ba hôm thì đã thấy... bứt rứt trong mình. Sau một hồi do dự, anh ta bèn tìm chú Bảy gọi chuyện:

- Thưa chú Bảy, cháu muốn thưa với chú một chuyện này...

Chú Bảy thân mật... cự nự:

- Thì chuyện gì chú mày nói phứt ra cho tao nghe coi.

- Dạ hồng nói giấu gì chú Bảy, tánh của cháu... ở không hoà hoãn xang chịu không nổi, vậy cháu tính bàn với chú để cháu ra phụ mần mấy công rẫy của chú...

Chú Bảy vỗ vai anh ta:

- Tưởng cái gì chứ việc đó... qua sẵn sàng mà!

Tư Cầu ấp úng nói tiếp:

- Nhưng cháu muốn xin với chú Bảy cho cháu ra ở luôn ngoài rẫy để... tiện việc trông nom...

Chú Bảy trợn mắt:

- Ý trời, nhà cửa qua rộng minh mông thiên địa như vậy bộ không đủ chứa chú em hay sao mà phải ra đó ngủ bờ ngủ bụi chứ?

Tư Cầu ngó xuống đất:

- Cháu nói thiệt với chú Bảy, cháu ở luôn đây là... nhứt hạng... nhưng đôi ba bữa thì được chớ lâu ngày chầy tháng... coi cũng kỳ...

- Kỳ cái gì mà kỳ?

Tư Cầu ngó ngoái vô phía nhà sau như để trông chừng rồi chậm rãi đáp:

- Cũng hồng phải kỳ gì, nhưng có chỗ bất tiện. Tánh của cháu quen ở cui cút một mình rồi... Thôi, nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt: cháu ngại ở chỗ trong nhà chú Bảy còn có... đàn bà con gái... Nếu tính ở lâu tại đây mà cháu cứ... co rút hoài thì chịu đời sao thấu đó chú Bảy! Bởi vậy cháu mới tính xin với chú ra ở ngoài đám rẫy cho nó vừa... tiện công việc mần ăn mà lại vừa... dễ coi và dễ thở hơn...

Chú Bảy sốt sắng vỗ vai Tư Cầu:

- Chú em mày nghĩ như vậy cũng phải. Đàn ông con trai mà như vậy là... kỹ lưỡng lắm đa! (nhưng rồi chú lại ngó thẳng vào mặt Tư Cầu và hỏi thêm) Nhưng chú em mày "kỹ" thiệt hay là vì... sợ rồi muốn lảng ra trước đó!

Tư Cầu cười tủm tỉm:

- Dạ, có lẽ hai cái đó cũng đều có hết!

Chú Bảy xô nhẹ vai anh ta ra:

- Thằng em này cũng lắt léo lắm chứ phải chơi đâu! Được rồi, nếu chú muốn ra riêng thì qua không dám nài ép làm gì nữa. Nhưng chú em ra ngoài đám rẫy rồi ăn ở làm sao?

Tư Cầu hăng hái trả lời:

- Dạ việc đó chú Bảy khỏi lo gì hết. Cháu ra ngoài kiếm chỗ nào cao ráo dựng bậy một cái thum, cái chòi lá ở cũng đủ rồi.

- Như vậy cũng được, mà chú em nhớ làm một cái thum cao căng như một cái chòi... nhà sàn vậy. Dưới này

rắn rít dữ lắm, chú em ngủ liều trên mặt đất có bữa rắn hổ nó bò ra mổ cho sôi đờm kéo mây chết hồng ai hay hết đó nghen!

- Dạ...

- Còn chuyện cơm nước thì chú em khỏi lo gì hết đó nghen! Để qua dọn mỗi bữa con Thắm giờ cơm bụng ra cho chú em ăn chớ đừng nấu nướng làm chi cho mất công mất linh.

Tư Cầu ráng từ chối riết mà chú Bảy vẫn không nghe nên cuối cùng anh ta đành miễn cưỡng ưng thuận và nói xui lơ:

- Chú Bảy làm như vậy thì kể cũng như không!

- Sao mà như không hả chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì làm như vậy cũng mất công cho cô Hai ngày hai bữa lợi vô lợi ra, thôi để mỗi bữa cháu đi lấy cơm cũng được!

Chú Bảy gạt ngang:

- Ý thôi đi, chú mày làm như vậy cái việc đi vô đi ra cũng đã hết ngày giờ thì còn mần ăn gì được nữa, và thì giờ đâu mà nghỉ ngơi! Chú em mày đừng có cãi qua...

Tư Cầu thở dài làm thinh.

◦ ◦
◦

Trong ngày đầu, chú Bảy đích thân mang cơm nước ra cho Tư Cầu để phụ giúp anh ta trong việc dựng chỗ ở mới, và công việc xong ngay trong ngày hôm ấy. Qua trưa hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo phát cỏ ở miếng bìa đất gần chòi thì Thắm bụng thúng cơm ra tới. Tư Cầu nhăn mặt cấm mạnh cái phảng xuống đất mềm, rồi rút chiếc khăn tắm quấn trên đầu ra để lau mồ hôi. Con Thắm đứng khựng lại cách đó mấy bước. Thấy vậy, Tư Cầu cố gắng lấy giọng đơn đả chào hỏi:

- Cô Hai đem cơm ra cho tui đó phải hông? Cha, cô Hai mất công quá!

Con Thắm rụt rè đáp:

- Dạ có chi...

- Thôi, cô Hai bụng thúng vô để dưới chòi kia chớ trời nắng chang chang như vậy mà cô đứng chịu đựng như vậy...

- Dạ có sao đâu...

Tuy nói thế, con Thắm cũng bước thẳng lại phía nhà chòi, đặt thúng cơm xuống và lột nón lá ra cầm phe phẩy quạt.

Tư Cầu thì đi lại bờ đĩa vục nước rửa mặt, xong xuôi anh ta cà rịch cà tang bước về chòi. Vào đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn như tìm một vật gì rồi cười nói với con Thắm:

- Tui tính kiếm... một khúc cây hay một miếng ván kê lên cho cô ngồi đỡ nhưng ngặt không có...

Con Thắm vội đỡ lời:

- Dạ tui đứng đây chơi cũng được...

- Cô đứng hoài mãi chun chết, thế nào nội buổi chiều nay tui cũng phải đóng xong một cái băng cây để khi cô ra đây có chỗ ngồi nghỉ.

- Dạ...

Tư Cầu bước lại chỗ để thúng cơm, lật tấm lá chuối đậy lên và chắc lưỡi khen:

- Cha, làm gì mà cô cho tui ăn dữ thần vậy nè!

Con Thắm hấp tấp chạy lại:

- Ý, anh để tui dọn ra cho! Tui cũng quên lú không đem theo luôn cái mâm cây...

Tư Cầu phụ bụng thức ăn đặt xuống mặt đất:

- Cô cứ... đứng chơi để kệ tui... Cô khỏi đem mâm ra làm chi cho mất công, dân này ngồi chèm bẹp dưới đất ăn cơm quen rồi mà cô!

- Anh nói vậy chớ tui phải lo cho tử tế hông thôi tía tui ổng thấy ổng cự chết.

Tư Cầu vừa xới cơm vô chén vừa hỏi con Thắm:

- Cô Hai ăn cơm chưa? Nếu chưa xin mời cô dùng luôn...

- Dạ rồi... (và nó mỉm cười nói tiếp) Tui đem ra có một cái chén và một đôi đũa...

Tư Cầu đỡ lời liền:

- Thì tui... ăn bốc cũng được mà!

- Anh nói chơi chứ ai để anh ăn như vậy...

Tư Cầu đưa đĩa về một miếng cá kho và khen:

- Cha, ai kho cá ngon quá!

Con Thắm cười tủm tỉm:

- Anh chưa có nếm qua một miếng nào hết mà biết ngon...

Tư Cầu cười giả lả:

- Thì... thấy cũng đủ ngon rồi! Kho cá cái điệu này tui chịu lắm... Bộ cô nấu nướng những món này phải không cô Hai?

Con Thắm quay mặt đi và đáp:

- Vậy mà tui bị bà già rầy hoài đó!

Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi:

- Ý trời, nấu ăn như vậy mà còn chê nữa! Tui có đi đó đi đây nhiều tui biết... ôi thôi, hồi tui ở Nam Vang, ở Sài Gòn tui gặp thiếu gì các bà các cô nấu cơm thì bữa khét, bữa sồng, còn kho thì trắng chờ trắng chạch, nuốt vô tanh rình muốn ói. Đó cô coi!

Con Thắm lấy chân ấn ấn xuống nền đất còn ướt:

- Anh nói vậy chứ mấy bà mấy cô ở chợ ở búa người ta dốt món này nhưng rành nhiều món khác, còn như tui đây tối ngày lúc thức dưới bếp hoài nên có biết cái gì khác ngoài... ba ông táo đâu!

Tư Cầu hăng hái nói vô:

- Ý vậy mà quý đa cô Hai! Rành mấy chuyện khác... mệt lắm chứ sướng ích gì! (rồi anh ta có vẻ thẫn thờ)

Hồng nói giấu gì cô Hai, tui cũng có nếm sơ qua mấy cái thứ đó rồi...

Con Thắm nín thinh một hồi rồi rụt rè lên tiếng:

- Tui có nghe tía tui nói hồi đó anh...

Tư Cầu đặt chén cơm xuống, chụp hỏi liền:

- Hồi đó tui làm sao? Chú Bảy nói gì tui đó cô?

Con Thắm ấp úng đáp:

- Dạ... tía tui nói... chuyện của anh đó mà!

Tư Cầu cau mày:

- Ừ thì chuyện của tui! Nhưng chuyện của tui làm sao mới được chứ?

Con Thắm xẽn lên cúi mặt xuống và nói mau:

- Thôi anh ăn cơm đi hồng thôi nguội lạnh hết!... Tui hồng nói gì hết đâu!

Tư Cầu liếc xéo nó rồi lắc đầu nói:

- Cô làm cho tui ghen tới cổ thì nuốt cái gì vô nữa!

Thấy con Thắm quay mặt làm thinh, anh ta thở ra một hơi dài rồi cầm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Con Thắm bước lại giành thu dọn chén đĩa vô trong thúng. Tư Cầu đứng lên dựa lưng vào chiếc cột sàn chòi:

- Thôi bữa chiều, cô khỏi giữ cơm ra ngoài này, cô để tui lộ vô trong nhà ăn luôn cho tiện.

Con Thắm vội lắc đầu:

- Anh cứ ở ngoài này để tui bưng cơm ra cho. Tía tui dặn như vậy.

Tư Cầu chép miệng than:

- Thiệt ông già cũng kỳ... Khi không bắt cô đem cơm ngày hai bữa ra đây...

Con Thắm đáp lại gọn bần:

- Tía tui nói anh cũng kỳ nữa!

Tư Cầu nhượng mắt hỏi:

- Coi, tui kỳ chỗ nào cà?

Con Thắm cười lỏn lổn:

- Thì... khi không anh cũng đòi ra ngoài này ở riêng!

Tư Cầu "à" một tiếng rồi cười xòa theo...

◦ ◦
◦

Mặt trời đã xuống tới đầu ngọn tre... Tư Cầu tắm rửa xong xuôi ra đứng trên bờ mẩu lóng ngóng đợi con Thấm mang cơm vào. Anh ta muốn đi thẳng vô nhà chú Bảy nhưng rồi lại thôi... Vừa lúc đó, từ phía trên lộ đất, con Thấm ló ra và tất tả đi tới. Tư Cầu vội bước nhanh về phía chòi, rồi ngồi xuống chiếc băng cây, chậm rãi móc thuốc ra vắn hút. Con Thấm đến nơi hấp tấp hỏi một hơi:

- Chèn đét ơi, chắc anh đợi tui dữ lắm phải không anh Tư? Chắc anh đói bụng anh rửa tui... tan nát hết phải hông? Anh mong tui lắm phải hông anh Tư?

- Ý cô đừng nói vậy... Tui mong cơm thì có chứ mong cô Hai thì... cái đó để hỏi lại coi!

Con Thấm làm mặt nghiêm:

- Tui nói thiệt mà anh lại giỡn hoài!

- Coi, sao cô biết tui nói giỡn?

Con Thấm sắp đũa chén ra và hỏi Tư Cầu:

- Thôi anh ăn rút đi hông thôi trời tối đến nơi bây giờ.

Tư Cầu chắc lưỡi ngồi xuống bên thúng cơm:

- Cha, cô này coi lơ mơ vậy mà khó quá ta!

Con Thấm đứng dậy dợm bỏ đi:

- Anh cứ nói... xàm hoài, tui hông nghe nữa đâu nghen!

Tư Cầu mỉm cười và cơm ăn...

Một lát sau anh ta lên tiếng hỏi:

- Sao bữa nay cô vô trễ dữ vậy cô Hai?

- Dữ hông bây giờ anh mới hỏi! Hồi chiều má tui sai bơi xuồng đi chợ, bận dìu nước ngược quá trời nên mới trễ vậy đó anh à!

- Cô Hai đi chợ có gì vui hông?

Con Thấm lắc đầu:

- Tui đi rút cho mau để dìu cho kịp lo cơm nước đem vô anh thì còn thì giờ đâu mà... vui... Có anh ở trong này khô ru, chứ tui... tui lo thấy mồ!

Tư Cầu đặt đũa xuống:

- Coi, sao cô biết tui vui? Tui mong cô ghê đi!

Con Thấm nghiêng đầu mỉm cười:

- Chớ hông phải mong... cơm hả?

- Thì... mong cả hai thứ, nhưng mong cơm thì ít hơn...

- Xí, sao lại... mong cơm ít hơn?

Tư Cầu hơi lúng túng:

- Thì... cơm bữa nào mà chẳng ăn!

Con Thấm đáp lại liền:

- Chớ tui bữa nào mà chẳng vô!

Tư Cầu chưa biết trả lời làm sao thì con Thấm lại nói luôn thêm một câu nữa:

- ... Mà tui có ăn thua gì, có kể số gì để cho anh phải mong ít mong nhiều! Tui hông bằng cái móng chựn của người ta!

Tư Cầu đặt mạnh chén cơm xuống:

- Người ta nào vô trông nữa đó?

Con Thấm sượng sùng đáp:

- Thì... người ta đó chớ ai... bộ anh nói tui hông biết hả?

- Giỏi đa! Mà ai nói cho cô biết chớ?

- Tía tui chớ ai!

Tư Cầu cau mày lắm bầm:

- Ông già đó thiệt cũng kỳ! Chuyện riêng năm xưa năm xưa của tui mà ông cũng đem học lại cùng hết... Để hôm nào tui vô hỏi chú Bảy việc này mới được!

Con Thấm hốt hoảng van nài:

- Ý đừng! Anh hỏi tía tui ông biết, ông chửi tui tắt bếp!

- Sao cô nói chú Bảy kể lại cho cô nghe mà?

Con Thấm rướn giọng lên:

- Ai nói hồi nào đâu! Tía tui ông kể cho má tui nghe chớ bộ...

Tư Cầu cười xòa:

- ... Nghĩa là cô nghe lén phải không?

Con Thấm tức bực nghẹn lời và mãi một lúc sau nó mới cất giọng mỉa mai:

- Vậy mà ông già một hai nói là anh hiền khô...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Coi, tui... có nanh có vuốt gì đâu mà hiền với chẳng hiền hả cô Hai?

Con Thấm đáp lầy:

- Chớ anh hiền mà... hết bà nọ đến bà kia... Bộ anh nói tui hông biết hay sao!

Thiếu chút nữa Tư Cầu sặc cơm, anh ta buông đĩa xuống, ngược mặt lên trời và nói lớn lên:

- Thiệt mấy bà thì bà nào cũng y hệt như bà này! Chưa gì hết mà đã eo xèo nhưc tai nhưc óc người ta nè!

Con Thấm mắc cỡ ngồi quay đũa lưng lại và nín khe... Thấy vậy, Tư Cầu tinh nghịch hỏi tới:

- Ví dầu tui có chuyện bà nọ bà kia đi nữa thì ăn nhập gì ai mà cô lại... sần sượng với tui cà?

Con Thấm vẫn lặng im.

Tư Cầu làm bộ nói trống không:

- Thiệt mình không dè mấy cái chuyện mắc toi đó mà có người tức! Điều này hơi... lạ đạ!

Con Thấm cũng đáp bằng quơ lại:

- Ai hơi sức đâu mà tức, điều thấy... vậy thì nói... vậy chơi. Ai có tật thì họ giạt mình chớ ăn thua gì đến tui.

Tư Cầu cười to lên rồi hỏi:

- Chắc hông ăn thua gì hết phải không? Để moi tui lộ vô kiểm chú Bảy nói qua một tiếng thì êm hết!

Con Thấm hốt hoảng đứng lên:

- Ý đừng anh Tư! Anh để thùng thặng chớ chưa chi anh.... (nhưng rồi nó đâm ra sượng và nói lầy ngang) Mà tui cho anh nói, tui... hông chịu cho anh coi!

Tư Cầu lại cười rộ rồi thản nhiên nói:

- Để nữa rồi coi! Cha chuyển này chắc tui cảm sào ở luôn tại cái xứ này quá!

Con Thấm cười mũi:

- Thì ai cảm mình! (rồi nó lấp bắp hỏi Tư Cầu) Mà anh ăn cơm rồi chưa để tui bưng đĩa chớ hông thôi trời tối mịt bây giờ!

- Rồi tự nãy giờ đây nè!

Con Thấm sắp chén đĩa vô thùng nghe rồn rảng rồi bưng đi về một mạch... Tư Cầu vội rảo bước theo liền và rụt rè hỏi:

- Bộ cô Hai giận tui hả cô Hai?

Con Thấm ngó thẳng về phía trước:

- Có cái gì đâu mà tui phải giận!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Như vậy... đúng là cô giận tui rồi, mà giận hông có chỗ nào để nữa! Cô ác lắm ghen cô, làm như vậy từ nay trở đi... cô bưng cơm ra, tui nuốt sao vô!

Con Thấm bỗng đứng khựng lại, nhìn Tư Cầu và ấp úng nói:

- Sao kỳ vậy... Tui giận anh... có bữa nay không thôi...

Tư Cầu thở phào một hơi dài và định nắm lấy tay nó nhưng rồi lại nhẹ đặt lên trên vành thùng:

- Vậy mà cô làm cho tui hết hồn!

Con Thấm lại quay mặt đi:

- Anh nói vậy chớ tui mà ăn thua gì...

Tư Cầu cự nự:

- Sao lại không! Cô hông biết chớ chuyển này tui nhứt định... ở luôn xứ này.

Con Thấm đáp bằng một giọng buồn buồn:

- Anh nói giỡn làm chi... Thiếu gì người không giữ được anh hướng hồ gì... tui.

- Ấy, vậy mà cô giữ được!

Con Thấm ngoe nguẩy bỏ đi:

- Tui hông tin...

Tư Cầu mỉm cười rảo bước theo sau:

- Hôm nào... rảnh rang cô ở ngoài này chơi lâu lâu một chút ghen!

Con Thấm lắc đầu lia lịa:

- Ý hông được đâu! Tía tui biết ổng rầy chết! Thôi anh trở lại đi, tui dĩa ghen anh Tư!

Và không đợi Tư Cầu trả lời, nó bỏ chạy thẳng một nước về nhà... Tư Cầu mỉm cười đứng nhìn theo. Bỗng anh ta thấy con Thấm dừng lại và giơ tay ngoắc ngoắc. Anh ta hấp tấp chạy rút tới:

- Gì vậy cô Hai?

Con Thấm móc trong túi ra một gói nhỏ trao cho anh ta:

- Chút xíu nữa tui quên đưa cho anh món này...

Tư Cầu chưa vội cầm lấy:

- Gói gì vậy? Thuốc chuột cho tui uống cho chết hả?

- Bậy nà! Tui đi chợ mua đĩa cho anh gói kẹo đậu phộng để anh ăn uống nước đó!

- Ý trời ơi, vậy mà hồi nãy cô hồng đưa cho người ta tráng miệng sơ sau khi ăn cơm xong!

Con Thấm phụng phịu:

- Hồi nãy mắc lo... giận anh nên ai mà nhớ!

Tư Cầu cầm lấy gói kẹo:

- Cha, ăn được mấy miếng kẹo này... cũng mệt lắm chứ phải lơ mơ đâu!

Con Thấm nói gặt ngang:

- Thôi đi anh... tui đĩa ghen anh Tư!

... Tư Cầu cầm gói kẹo xốc xốc trong lòng bàn tay, rồi ưỡn ngực hít vô một hơi dài không khí mát lộng nơi đồng trống...

◦ ◦
◦

Trưa hôm ấy, sau khi mang cơm ra tới nơi và dọn sẵn ra dưới đất, con Thấm bước lại chân chiếc thang tre bắc lên sào chòi:

- Nè anh Tư, anh ăn cơm một mình đi ghen, để tui leo lên chòi... hứng mát một chút!

Tư Cầu cười đáp:

- Thì trước sau gì tui cũng ăn cơm có một mình chứ mấy mình mà cô nói như vậy! Mà cô leo lên trên làm chi, ở dưới này nói chuyện cho vui...

Con Thấm háy anh ta:

- Lãng ờm! Bộ anh bắt tui đứng dưới này để ngó miệng anh hả?

- Thì cả tháng nay cô đứng dưới này chứ đi đâu? Mà sao cô hồng sợ dòm miệng...

Con Thấm vội chận lời:

- Hồi trước khác... Hồi trước tui chưa... quen với anh nên tui ngồi lì ra trên băng cây đó rồi ngó trời ngó đất gì cũng được, còn bây giờ... có anh ở đây...

Tư Cầu cười xòa:

- Trước hay sau gì tui cũng ngồi một đống tại chỗ này. Cô nói như thể tui mới ở trên trời rớt xuống cái đụi vậy!

Con Thấm xụ mặt, giậm chân:

- Thôi tui hồng thèm trả lời anh nữa đâu, anh cứ nói dần lên hoài hè!

Tư Cầu hát hàm bảo nó:

- Thì đó, cô muốn leo lên thì leo đi! Mà đồ đạc của tui để tứ tung lộn xộn ở trên cô đừng chê ghen!

Con Thấm trề môi:

- Biết rồi khỏi phải nói!

... Và không đợi Tư Cầu nói thêm lời nào nữa, nó thoăn thoắt leo lên chiếc thang tre dài... Tư Cầu mới vừa đưa dũa định và cơm phải ngừng tay lại. Lần đầu tiên anh ta mới để ý thấy dáng dấp gọn gàng, uyển chuyển nhưng không ẻo lả của con Thấm đang vươn tay co chân leo mau trên mấy bậc thang... Một cơn gió thổi ào tới làm bay tốc cái vạt áo túi lên, con Thấm vội đưa tay chụp giữ lại và kéo dề xuống.

Ở dưới này Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi cúi đầu ngó xuống trở lại bát cơm. Anh ta bỗng đặt chén dũa xuống, chụp lấy cái muỗng thọc vô tô canh rau dền múc húp liền một lúc ba bốn muỗng... Tự nhiên Tư Cầu thấy như... no hơi. Anh ta ăn vội ăn vàng rồi đứng dậy đi rửa miệng uống nước. Chợt nghe có tiếng sột soạt trên chòi, Tư Cầu hỏi vói lên:

- Cô làm cái gì ở trên mà tui nghe rột rết dữ thần vậy!

Con Thấm lộ đầu ra:

- Ý trời ơi tui lo dọn dẹp nóp, mền, đồ đạc của anh để lung tung trên này nè! Anh để vậy mà chịu được thiệt

tui cũng phục.

Tư Cầu vội leo lên thang tre:

- Ô heo của tui đó! Để tui lên phụ với cô nghen!

Con Thắm thò chân ra đặt trên nấc đầu thang và hấp tấp kêu Tư Cầu:

- Ý anh khoan lên, để tui xuống... dọn cơm.

Tư Cầu không trả lời mà leo rột lên... Khi Tư Cầu tới gần, con Thắm đành rút trở vô trong chòi và bò lại ngồi nép trong một góc. Vừa ló đầu lên thấy bộ điệu của con Thắm, Tư Cầu phải khựng lại. Anh ta mấp má môi định tìm một câu gì để nói nhưng chợt thấy cặp mắt đen lay láy nửa như bối rối nửa như đợi chờ của con Thắm, anh ta lại nghẹn lời... Mãi một lúc sau, anh ta mới gượng cười hỏi con Thắm:

- Sao cô, tự nãy giờ cô dọn dẹp cái gì của tui đó?

Con Thắm như lấy lại sự bình tĩnh:

- Anh coi... đồ đạc có phải gọn ghẽ hơn trước hông?

Tư Cầu tươi cười leo hẳn lên, rồi đưa mắt ngó quanh:

- Ở phải... có bàn tay "tiên" vô thấy khác liền!

Đoạn anh đưa tay ngoắc con Thắm:

- Thôi cô lại đây ngồi cho rộng rãi chớ làm gì mà chui rút vô trong góc vậy!

Con Thắm sượng sùng ngồi nhích ra một chút rồi không biết làm gì nó hết ngó lên nóc chòi đến nhìn qua bên vách. Tư Cầu tinh nghịch hỏi:

- Cô kiếm cái gì vậy?

Con Thắm lắc đầu:

- Hông... Thôi tui đi xuống dọn cơm nghen anh!

Tư Cầu giơ tay cản lại:

- Cô làm gì mà lật đật quá vậy? Ở đây chơi cho mát chớ bây giờ trời nắng chang chang...

Con Thắm luýnh quính bươn đi xuống nhưng Tư Cầu đã nhích người chặn ngay cửa chòi. Thấy vậy con Thắm lên giọng van nài:

- Anh dang ra để tui xuống... rùi có ai thấy thì kỳ lắm!

Tư Cầu cau mày, đáp bằng một giọng giận dỗi:

- Coi, có cái gì đâu mà kỳ! Đó cô thấy... Mà thôi tui cũng không dám cản!

Vừa nói, Tư Cầu vừa ngồi thụt vô trong.

Con Thắm hấp hấp đặt chân lên bậc thang, bước xuống một nấc nhưng rồi đứng khựng lại. Nó ngược mắt lên nhìn Tư Cầu như để dò xét rồi bỗng nhiên lại mỉm cười mơn trớn... Tư Cầu ngồi yên ngó xuống... Gió thổi nhẹ nhẹ làm mấy sợi tóc xòa của con Thắm bay lất phất. Ánh nắng gắt bên ngoài hực chiếu dội lên gương mặt bầu bĩnh của người thôn nữ làm cho Tư Cầu có cái cảm giác là đang ngắm nhìn một thứ trái cây vừa chín tới, một trái xoài thanh ca vừa chín hươm hươm... Tự nhiên con Thắm dậm ra xén lên... và Tư Cầu cũng có vẻ lúng túng. Bỗng để ý thấy con Thắm vẫn còn đứng y nguyên trên thang, Tư Cầu lên tiếng bảo nó:

- Thôi em lên trên này chớ làm gì đứng lựng chừng hoài ở đó vậy!

Con Thắm nhíu mày rồi làm bộ mặt nghiêm hỏi lại anh ta:

- Ai biểu anh kêu tôi bằng em hồi nào mà hay quá vậy?

Tư Cầu giựt mình nhưng rồi lại cười xòa:

- Thiệt ra thì tui nói mà cũng không để ý nữa! Mà để ý sao được một khi nó từ trong lòng trong dạ tuôn ra luôn như vậy!... Thôi nó có... trớn như vậy, tui kêu... luôn bằng em nghe.

Con Thắm cúi đầu đáp nhỏ nhỏ:

- Ở cũng được... nhưng anh coi chừng tia má... em nghe được...

- Chú thiêm Bả nghe được thì... cũng chẳng sao đâu, bộ em hông phải nhỏ tuổi hơn tui sao?

- Hứ, nói như anh vậy hết chuyện rồi!

- Ý mới bắt đầu chớ hết đâu được! Mà leo lên đây đã rồi muốn nói gì nói.

Con Thắm do dự một chút rồi chậm rãi leo từng nấc thang một... Tư Cầu nhích người qua một bên để nhường chỗ. Con Thắm ké né ngồi xuống rồi đưa tay tần mẩn vuốt kéo mấy sợi tóc ló ra ngoài mí nóp. Tư Cầu bỗng để ý nhìn đến phía trên lưng chiếc áo túi của con Thắm ướt dính mồ hôi. Anh ta thấy bứt rứt trong lòng và vội gọi chuyện đẩy đưa với con Thắm:

- Cha... nực quá phải không em?

- Ờ...
- Em có nghe trong nhà có ai nói gì... anh hông?

Con Thấm ngược mắt lên:

- Hông... mà nói cái gì bây giờ?
- Thì... nói chuyện về hai đứa mình...
- Xí, ai nói kỳ vậy!

Tư Cầu nhìn chăm chặp vào mặt con Thấm rồi ngật ngừng hỏi thêm:

- Còn em, ý của em như thế nào?

Con Thấm ngó mong ra ngoài đám rẫy:

- Ý của em...

Tư Cầu chụp nói liền:

- Đó, như vậy phải được hông! Em xưng... em nghe thiệt bùi tai...

Con Thấm ngoe nguẩy:

- Hồng thềm nói chuyện với anh nữa đâu? Người ta... nói lỡ một chút mà cũng... kêu ngạo...
- Lỡ như vậy cũng... đủ rồi! Em khỏi phải trả lời thêm gì nữa hết! (rồi anh ta làm bộ chép miệng ao ước) Cha, phải em... lỡ thêm kha khá nữa thì đỡ khổ cho anh biết mấy!

Con Thấm đưa chân đạp nhẹ vào bàn chân anh ta và cự nự:

- Cái anh này kiếm chuyện ngoắt ngoéo để nói bậy hoài!

Tư Cầu ngẩng cổ lên làm mặt nghiêm:

- Coi em nói oan cho anh đa! Đầu mùa chí cuối chỉ mới có... lạp giáp tới hai chữ “anh em” mà còn... trực trặc lên trực trặc xuống...
- Chớ anh còn muốn gì nữa? Vậy mà tía cứ nói anh hiền khô hê!

Tư Cầu cười xòa:

- Trời ơi, nói như em vậy thì... đời tàn rồi! Hiền thì cũng hiền cho đúng chỗ phải nơi. Với lại cái chuyện của hai đứa mình đâu có cái chuyện gì mà hiền hay... dữ! Bây giờ chỉ có mỗi một việc cần là phải tính đi tới nữa.

Con Thấm liếc nhanh về phía Tư Cầu rồi áp ứng đáp:

- Em... không phải như... người ta đó ghen anh!
- Sao vậy?

Con Thấm đáp bằng một giọng rầu rầu:

- Em... thì dầu thế nào đi nữa, em cũng phải ở già đời mãi kiếp tại xứ này, còn anh, anh bay nhảy lung tung... rủi mai kia một nọ anh... buồn tình anh... bỏ đi rồi ai cản anh được!

Tư Cầu thở ra một hơi dài:

- Ý trời ơi, em làm anh hồi hộp quá! Anh tưởng em nói chuyện gì, chớ chuyện đó... dễ ợt, anh nhứt định bỏ neo luôn ở xứ này mà! Để bữa nào rảnh rang rồi gặp lúc chú Bảy vui vui, anh nói đại về cái chuyện của hai đứa mình để cho nó êm luôn và em khỏi phải lo viễn vông gì nữa ráo!

Con Thấm ngược mắt lên, mắt long lanh, môi mấp máy rồi hỏi dồn một hơi:

- Thiệt hả anh! Anh tính chắc như vậy hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Thấm lại xụ mặt nói tiếp:

- Mà thôi, em tin anh hông vô đâu!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thiệt mà em! Nếu em hông tin để anh thề bán mạng cho em yên lòng!

Con Thấm hốt hoảng lắc đầu lia lịa:

- Ý đừng, bây giờ anh thề cái gì mà hông được, nhưng rủi ro sau này có chuyện đổi thay anh bị mắc lời thề thì em cũng đâu có vui sướng gì!

Tư Cầu mỉm cười rồi nói bằng một giọng thật tha thiết:

- Em nghĩ như vậy cũng phải, nhưng dầu sao em cũng có thể tin được rằng anh không đến nỗi tệ hại lắm đâu. Anh mang ơn chú thiếm Bảy ngập đầu lút cổ thì đời nào anh dám để cho chú thiếm phải oán trách anh sau này. Còn riêng về phần em, anh chỉ nói với em một lời là em khỏi phải lo sợ gì hết.

Con Thấm nhoén miệng cười rồi đáp:

- Bây giờ... dầu em muốn hông tin anh cũng... hông được!

Tư Cầu cũng cười theo rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay của con Thấm, con này chỉ ngồi nhích ra một chút nhưng vẫn không rút tay về và quay mặt nhìn vô vách.

Tư Cầu lại phải chú ý đến khoảng vải áo túi ướt dính mồ hôi. Anh ta toan đưa tay còn lại quàng lên một bên vai con Thấm nhưng rồi lại lắc đầu thở dài buông mạnh tay xuống sạp chòi.

Con Thấm giật mình quay lại hỏi:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Không, không có gì hết... Anh thấy... em khác người ta lắm...
- Người ta nào?
- Người ta là... người đàn bà con gái khác mà anh đã gặp.

Con Thấm nhí nhảnh hỏi:

- Khác chỗ nào, anh giỏi nói thử coi?

Tư Cầu có vẻ lúng túng:

- Khác ở nhiều chỗ lắm... anh có nói em cũng không biết đâu!

Rồi như để cho con Thấm khỏi hỏi tới hỏi lui gì nữa, anh ta nhấc bàn tay nó lên, vuốt ve một cách rất triu mến... Con Thấm mở to mắt nhìn Tư Cầu như muốn tìm hiểu về câu trả lời quá mập mờ của anh ta, nhưng rồi nó lại mím môi lắc đầu tỏ vẻ... chịu thua. Thấy vậy, Tư Cầu đưa ngón tay khều nhẹ gò má Thấm và hỏi:

- Sao đó em?

Con Thấm liếc xéo anh ta:

- Có gì đâu... Anh sao khó hiểu quá trời hè!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Em muốn hiểu hả? Thì đây: sở dĩ anh nói em không giống nhiều người đàn bà con gái khác mà anh từng gặp là vì gần em, anh thấy sao mình bình tĩnh quá chớ không bộp chộp như mấy người kia... Và vì vậy mà anh biết chắc là chuyện này anh có thể... ở luôn tại xứ này được. Đó em chịu chưa!

Con Thấm cười lỏn lổn:

- Tưởng cái gì chớ như vậy... thì được.
- Mà được... nhiều hay ít?
- Để nữa rồi mới rõ nhiều hay ít chớ bây giờ... ít xịt hà!

... Tư Cầu không thể không đưa tay ôm lấy một bên vai no tròn của Thấm được...

Vừa lúc ấy, có tiếng cọt kẹt trên cầu thang tre. Con Thấm vội hất tay Tư Cầu xuống và ló đầu nhìn ra. Nó hốt hoảng đứng dậy và kêu lên nho nhỏ:

- Ý chết rồi, tía em ra anh Tư ơi!

Tư Cầu hấp tấp nhoai người ra:

- Đâu... chú Bảy đâu...

Và khi “đụng đầu” với chú Bảy, anh ta làm tỉnh gượng cười chào hỏi:

- Dạ... chú Bảy, chú Bảy đi đâu đây giờ này... trời nắng chang chang...

Chú Bảy nheo mắt đáp:

- Ờ, qua đi thăm miếng ruộng trong ngọn và sẵn đi ngang đây qua ghé vô nghỉ mát... (rồi chú mỉm cười hỏi thêm) Nè Tư, qua thấy thùng cơm còn để dưới nhà mà con Thấm đi đâu mất tiêu rồi chú em?
- Dạ... cô Hai cũng mới dọn dẹp chén đĩa vô đó...

Chú Bảy vẫn chưa chịu thối lui:

- Qua mới thấy thấp thoáng nó... đâu đây mà!

Biết không thể lẩn trốn được, con Thấm liền ló mặt ra:

- Dạ con ở trên này nè tía...

Tư Cầu đành tiếp lời luôn:

- À... cô Hai mới lên trên chòi để... kiểm giùm cháu cái hộp quẹt máy và túi nhái thuốc đó chú Bảy.

Chú Bảy lắc đầu, lẩn bước trở xuống và nói nghe xuôi xị:

- Qua thấy túi thuốc của chú em treo trên cột ở dưới mà Tư...

Tư Cầu sượng trân nên đành lấp bắp đáp đỡ vớt:

- Vậy hả chú!... Vậy mà cháu... kiếm hết hơi...

Cả ba người lần lượt bước xuống thang tre, và khi chân vừa chạm đất, con Thấm te te chạy lại bưng thùng cơm lên:

- Thôi con dia trước ghen tía!

Không đợi chú Bảy nói vô một lời nào, nó quày quả đi rút một nước... Chú Bảy nheo mắt nhìn theo con gái một hồi rồi quay qua hát hàm có ý hỏi Tư Cầu... Tư Cầu lúng túng cúi đầu, rồi tăng hắng mấy tiếng để rút rề hỏi lại chú Bảy:

- Chi... chú Bảy?

Chú Bảy khoan thai bước lại ngồi trên băng cây:

- Nè Tư, qua cũng đã từng trải qua... cái tuổi của chú em bây giờ, bởi vậy nên không có chuyện gì mà thằng Tư mày phải... mắc cỡ hay giấu giếm với qua hết.

- Dạ...

- Vói lại thằng Tư mày chắc cũng dư hiểu cái bụng qua...

- Dạ cháu biết nhiều là chú Bảy tốt lắm, cháu nương náu ở đây được như vậy là cũng nhờ chú thêm...

Chú Bảy lắc đầu chận ngang:

- Qua muốn nói... chuyện khác kìa chớ! Qua có tốt với chú em về cái việc đó là dĩ nhiên rồi, là... thường tình thiên hạ rồi!

Tư Cầu làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện gì nữa chú Bảy? Thì chú Bảy đối với cháu tốt hết về đủ mọi thứ chuyện...

Chú Bảy chắc lưỡi:

- Cái đó qua hồng dám nói, chớ qua luôn luôn sẵn lòng với chú em một chuyện, một chuyện gắt củ kiệu mà qua đã có lần nói sơ với chú em rồi.

- Dạ cháu biết.

- Thằng Tư mày biết làm sao?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ thì... chú Bảy có tính lo chuyện... vợ con cho cháu...

Chú Bảy chụm nói vô liền:

- Đúng đó! Vậy chú em mày đã... tính gì chưa? Qua muốn nói, chú em có tính... đi tới hay không?

- Dạ...

Chú Bảy gác tréo chân ngồi trở bộ lại:

- Thôi nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, bây giờ qua hỏi phứt chú em mày một câu này: vậy chú em mày...

Nói đến đó, chú Bảy đâm ra lúng túng vì không tìm ra lời cho xuôi câu.

Tư Cầu hỏi hộp hỏi vô:

- Cháu... làm sao chú Bảy?

Chú Bảy tuôn ra một hơi:

- Qua muốn hỏi chú mày về cái việc con Thắm... Chú em mày... xem nó có được hông. Phần nó thì qua coi bộ nó cũng... mền chú em mày lắm.

Tư Cầu chưa biết trả lời ra sao thì chú Bảy lại hỏi chêm vô thêm một câu:

- Mà hồi nãy, qua thấy hai đứa lục đục cái gì ở trên đó?

Tư Cầu sượng sùng đáp:

- Dạ... cô Hai mới lên trên... cổ mới có nói chuyện tầm khào với cháu vài ba câu kể chú Bảy tới...

Chú Bảy cười xòa:

- Ý thôi Tư ơi! Cái đoạn đường đó qua cũng có bước qua... năm bảy bận rồi mà! Ông trời đặt để... trai gái mới lớn lên thì... chuyện đó là chuyện thường! Bây giờ qua hồng cần biết “mới” lên hay “mới” có nói chuyện gì ráo, qua chỉ hỏi thẳng với thằng Tư mày một câu dứt dặt, thằng Tư mày... đối với con gái của qua như thế nào? Qua cần biết có... chút xíu đó thôi hè!

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống ngó mấy đầu ngón chân và đáp nho nhỏ:

- Dạ cháu cũng... mền cô Hai lắm...

Chú Bảy đứng rột dậy, bước lại vỗ vai anh ta:

- Tốt lắm!

- Dạ cháu cũng xin lỗi chú Bảy, cháu ở đây nương nhờ chú thêm Bảy mà còn... chàng ràng như vậy...

Chú Bảy hể hả ngắt lời anh ta:

- Hồng sao mà! Qua đã “chấm” chú em mày thì được, qua cũng đã coi giò coi cẳng rồi qua mới dám rước về chứa trong nhà, chớ gặp thứ mắc toi mắc dịch... mụ nội qua bây giờ cũng không dám để tới gần! Nói thiệt với chú em mày, nếu thằng nào khác mà làng chàng như vậy, thì trời cản qua cũng phang cho nó năm bảy cây tầm vông bò càng bò niềng chớ đâu được... êm thắm như vậy (ngừng một chút, chú Bảy nghiêm giọng hỏi thằng Tư Cầu) Thôi mọi việc kể như xuôi rớt hết, vậy chú em mày phải... tính đi tới chớ!

Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

- Đi tới... làm sao đó chú Bảy?

Chú Bảy thân mật đặt tay lên vai anh ta:

- Thì đi tới cái chuyện vợ con để qua với thiếm Bảy chú mày tính phút cho rồi. Năm nay con Thấm nó cũng trọng cái rồi, và thời buổi giặc giã có con gái lớn giữ kè kè ở trong nhà hoài không nên!

Tư Cầu bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc rồi áp ứng lựa lời:

- Chú thiếm thương cháu như vậy là... quá cỡ rồi, trên đời này thiệt hiếm có người như chú thiếm, nhưng... cháu thấy tình cảnh của cháu đang... mê mê như vậy mà còn tính tới chuyện vợ con... cháu e rằng cháu không đủ sức lo liệu...

Chú Bảy chận ngang:

- Ấy, qua nói để qua lo hết, qua bao trọn cho chú em mày mà! Qua chỉ cần chú em mày... ừ cho qua một tiếng!

Tư Cầu mỉm cười gãi đầu:

- Dạ... chú Bảy tốt quá nên cháu càng thêm suy nghĩ đắn đo dữ...

- Suy nghĩ khỉ khô gì nữa Tư! Chú em mày ở đây đầu sao cũng yên phận rồi, bây giờ chỉ việc nhào vô cái rụp cho nó... mọc gốc mọc rễ ở đây luôn chớ còn tính bay nhảy đâu nữa! Năm nay chú em mày cũng lớn tuổi rồi và chú em mày nên bắt đầu lo tu tính mần ăn đi thì vừa...

- Chú Bảy nói như vậy cũng phải, nhưng trong thời buổi này, cháu đâu có chắc ngày mai ngày mốt gì đây có được... yên lành hay không...

Chú Bảy chắc lưỡi:

- Ý trời ơi, thằng Tư mày lo bá vợ như vậy còn hơn ông già bảy mươi! Thời buổi gì thì cũng thầy kệ mẹ nó chớ hơi sức đâu mà lo tầm ruồng hoài! Nói vậy giặc giã tây tà lung tung với nhau rồi hồng ai chịu lấy vợ lấy chồng, rồi ngưng lại hết sao? Như vậy rủi nó kéo dài cho đôi ba chục năm rồi lấy... xuất đĩnh đầu để đánh giặc để mần công kia việc nọ? Hễ xay lúa thì khỏi bông em, hễ gánh nước thì khỏi già gạo, chớ bộ ai ai cũng phải tuôn ra mặt trận hết sao!... Còn cái việc “yên” hay không “yên” thì biết sao mà nói được, hễ trời kêu ai thì nấy dạ chớ chẳng lẽ mình cứ ngồi co rút một chỗ để... đợi hả Tư?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, bề gì chú Bảy cũng là người lớn tuổi nên thế nào chẳng rành việc đời hơn cháu nhiều, nhưng... cháu đâu quên được thân phận... trời sông lạc chợ của cháu!

Chú Bảy “xi” một tiếng rồi bảo:

- Tưởng chú em nói cái gì khác, chớ cái việc đó đối với qua hồng ăn nhằm gì ráo: qua gả con gái bắt rể mà!

Tư Cầu ngập ngừng nói thêm:

- Ngặt nổi bây giờ cháu cũng như... tứ cố vô thân, rồi biết ai đâu đứng ra để thay mặt cho đảng trai! Bề gì chú thiếm ở đây cũng thuộc vào hạng nhà có bề thế, cô Hai lại là cô gái đầu lòng...

- Cái chuyện đó, qua hồng thắc mắc thì thôi chớ sao chú em mày lại lo ngại! Thời buổi này, phải chằm chế chớ cứ răng rắc như trước sao được! Qua nói chú em mày khỏi chộn rộn gì hết, qua bao lãnh hết mà! Chú em chỉ cần ừ một tiếng là đủ.

Tư Cầu còn ráng nói thêm:

- Cháu thấy trong làng thiếu gì nơi xứng đáng gắp ghé cô Hai..

- Ôi thứ đó qua bỏ... lạc xoong hết, qua chỉ cần chú em mày “ừ” một tiếng thôi mà!

Tư Cầu thở ra một hơi dài như tỏ vẻ... chịu thua rồi mỉm cười đáp:

- Dạ... cháu cũng nhờ chú thiếm Bảy..

Chú Bảy hể hả vỗ mạnh vai Tư Cầu:

- Như vậy phải nghe được hông!... Mà thôi, từ giờ phút này trở đi, thằng Tư mày có thể tập... bỏ hai cái chữ “chú thiếm” cho nó quen miệng lần đi thì vừa...

Tư Cầu “dạ” một tiếng xụi lơ làm chú Bảy hơi cau mày...

◦ ◦
◦

Chiều hôm ấy, con Thấm vẫn bưng cơm ra chời như thường lệ, nhưng khi gặp mặt Tư Cầu là nó ngó bét đi chỗ khác. Tự nhiên Tư Cầu cũng đâm ra mắc cỡ. Mấy lần anh ta định gọi chuyện hỏi thăm về “tình hình” trong nhà sau khi chú Bảy ở ngoài này trở vô trong, nhưng rồi lại rụt rè nín thinh và đành cầm cúi ăn cho xong bữa

cơm. ... Thấy Tư Cầu buông đũa xuống, con Thấm vội bước lại quét dọn thật mau, mặt cúi gầm xuống làm cho anh ta bất phì cười:

- Em làm cái gì mà chiều nay coi bộ... gấp rút quá vậy?

Con Thấm háy xéo anh ta:

- Anh thiệt kỳ thấy mò!

- Đọ đọ, đừng có nói dưng dưng đó nghe! Anh làm sao mà kỳ?

Con Thấm phụng phịu:

- Anh... bàn tính cái gì với tía em hồi trưa mà dì trông ông nói om sòm lên...

- Bộ chú Bảy quờ rầy em hả?

Con Thấm lắc đầu:

- Hồng. Em cũng tưởng ông dì ông la cho một trận về cái chuyện... hai đứa mình hồi trưa đó, nhưng mà không...

Tư Cầu cười nói:

- Như vậy khỏe cho em rồi...

Con Thấm gạt ngang:

- Cha khỏe dữ! Tía em ông nói... anh chịu rồi.

- Ừ thì chịu. Còn em, ông có hỏi gì em hông?

- Ông hỏi... em có chịu hông...

- Vậy em trả lời làm sao?

Con Thấm bực mình đáp sảng:

- ... Trả lời chịu chớ trả lời làm sao nữa giờ!

Tư Cầu thở ra rồi mỉm cười nói:

- Ờ như vậy là êm rơ hết chớ có gì đâu mà em ra đây làm... mặt lớn mặt nhỏ tự nãy giờ...

Con Thấm nhíu mày:

- Anh nói nghe sướng quá há! Anh ở tuốt ngoài này anh hông biết, chớ em ở trong em xấu mình, xấu mảy vì mảy đứa nhỏ nó cứ theo chộ hoài.

Tư Cầu cười xòa:

- Ý trời ơi, tưởng cái gì chớ có chút xíu đó...

Con Thấm trợn mắt cự nự:

- Vậy mà anh còn cười được hả?

- Chớ em biểu anh... khóc hu hu sao?

- Hứ, cái anh này lằng òm! (rồi nó nghiêm mặt hỏi tiếp) Nè anh Tư, nói vậy anh... chịu thiệt hả anh? Anh tính... ở đây luôn, ở đây hoài hoài hả anh?

Tư Cầu trịnh trọng gạt đầu:

- Chịu thiệt, chớ chịu... chơi cho chú Bảy đập tàn thầy sao!

Con Thấm ngập ngừng hỏi thêm:

- Anh có nghe... tía em ông nói... chừng nào không anh?

Tư Cầu cười mỉm:

- Chắc cận lắm à em, chú Bảy chú nói để coi ngày nào tốt trong tháng này....

Con Thấm nhăn nhó kêu lên:

- Hổng biết ông làm gì gấp quá trời vậy cà!

Tư Cầu ngó xéo con Thấm, mắt lim dim:

- Chớ để lâu... nguội tanh hết!

- Nói bậy nữa đi!... Mà nè anh, nữa anh tính dọn dì trông ở hay là...

- Thì chắc phải đem thân gởi rề luôn ở trông rồi! Nhưng trong lúc lo mấy công rầy tại đây anh cũng phải ở suốt ngày ngoài này. Căn chòi này coi lơ mơ vậy mà ở sướng lắm em! Nè tới chừng đó, mặc tình hai đứa mình hú hí nghe!

Con Thấm véo mạnh vào vai anh ta một cái đau điếng:

- Anh cứ nói bậy hoài hè! (và nó xăng xái bụng thúng cơm lên) Thôi em đi dì rút nghe! Lằng nhằng ở đây hoài, tới chừng vô trông mấy tụi nhỏ nó thấy em đi lâu nó kêu ngạo em... thấy ghét lắm!

- Ừ phải, em dì cho sớm sớm đi, chớ hông thôi họ xầm xì hông tốt.

Con Thấm chưa kịp bước đi thì Tư Cầu đã nhanh chân tiến lên đứng chặn trước mặt nó và cười tùm tùm hỏi một cách gọn khô:

- Bây giờ cho hun một cái... sốt dẻo được hông?

Chưa chi con Thắm đã vội ngả người ra phía sau như để né tránh. Nó cau có cự nự Tư Cầu:

- Nữa! Anh này kỳ quá!

Nhưng rồi nó lại chìa má ra và làm bộ nói lẫy:

- Đây nè ông!

Tư Cầu vừa mới để chót mũi chạm phớt qua gò má của con Thắm thì con này đã phát cười ré lên rồi vùng chạy đi... Tư Cầu mỉm cười nhìn theo, nhưng rồi nụ cười ấy tắt dần để nhường cho một vẻ mặt nặng ưu tư...